

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Холодні тіні огортають моє спітнілу шкіру. Вони радо приймають мене і ховають від усього світу. Я могла б зараз насолоджуватися темрявою — милуватися зорями, відчувати, як нічне повітря розслабляє мої затерпілі, натружені м'язи. Та я не гаятиму цю ніч на відпочинок чи хвилинку насолоду. Ніч — це час для шпигунів і крадів. Це мій час.

Я просовую дві шпильки в замок. Мої обштрелі пальці тащюють із зими, наче перебирають струни алта. Цю пісню я грала вже тисячу разів. Цей гімн я згадувала в найважчі миті свого життя. Ліпше молитися спритним пальцям, тіням і непримітності, ніж старим богам. Ліпше красти, ніж помирати від голоду.

Десь удалині кумкають жаби, і хор їхніх голосів майже заглушає прнемне клацання замка, який я щойно відімкнула. Двері чорного входу до маєтку Крейтона Горста широко відчиняються переді мною.

У Горста сьогодні справи деінде. Я кілька разів це перевірила. Та однаково уважно роззираюся, чи немає в будинку господаря або слуг. Більшість багатіїв виставляють охорону, і лише дехто, як-от Горст, такий недовірливий, що навіть

найближче оточення не підпускає до своїх сховищ. Сьогоднішньої ночі я чекала кілька місяців.

Я обережно спускаюся сходами до підвалу. З кожним кроком тут холоднішає, але мої м'язи досі палають від адреналіну після перелізання через огорожу. Тому мені приємно відчувати, як прохолода ковзає шкірою.

Я вже на останніх сходинках, коли світлокамінь вловлює мої рухи й починає блимати, тьмяно освітляючи підвал. Я вирубаю його, встромивши ніж у м'яку серцевину каменю. Усе довкола занурюється в таку непроглядну темряву, що я не можу розрізнити навіть обриси власної долоні. То й *добре*. Мені звичніше рухатись у п'тьмі.

Я йду навпомацки вздовж підвальних стін, аж раптом торкаюся холодних металевих дверей сховища. Наосліп досліджую їх кінчиками пальців — три замки, але всі не надто складні. Вони швидко піддаються моєму ножеві та шпилькам. Менш ніж за п'ять хвилин двері сховища відчиняються, і хвиля полегшення розливається моїм тілом. Ми зможемо внести оплату за місяць. Цього разу мадам Вівіас не вдасться здерти з нас іще більше відсотків.

Та моя переможна усмішка вмить згасає, щойно я помічаю викарбувані на порозі символи. Так само швидко гасне і мій запал.

Сховище Горста захищають руни.

Ну звісно.

Одержимий багатій, який відмовляється від охорони, швидко збіднів би, якби не зачаклував свої статки.

Тут небезпечно, і я ризикую втрапити в халепу, якщо бодай на мить забуду про це. Я краду лише в тих, хто має більше, ніж їм потрібно. Та з багатством приходить і влада — влада страчувати крадіїв, упійманих на гарячому. Таких крадіїв, як я.

Обходжу рунічні символи, дістаю із сумки зоряного черв'яка. Його гладенька шкіра волога і слизька. Черв'як ковзає по моїх пальцях, але мені здається прикласти його до зап'ястка. Я здригаюся, щойно він прокушує шкіру. Черв'як повільно, по крапдині, висмоктує мою кров і починає сяяти, освітлюючи землю переді мною. Ненавиджу світло, але треба роздивитися руни. Я присідаю і ретельно вивчаю кожну лінію і кожен вигин, зіставляю форму і значення. *Розумна магія, нічого не скажеш.*

Ці руни не завадять мені ввійти до сховища. Вони впустять мене, але замкнуть усередині. Я лишатимусь у полоні, доки господар маєтку вирішить, що зі мною робити. Звичайний крадій, який знає лише захисні руни, переступив би ці символи й подумав би, що заклинання не діє. І лише згодом допетрав би, що замкнений у сховищі. Добре, що я не звичайна крадійка.

Швидко перебираю у пам'яті можливі контрзаклинання. Я не чаклунка. Може, й хотіла би нею бути, якби моя доля складалась інакше, якби мої дні не заповнювали дряння підлог і прибирання за примхливими кузишами.

Для вивчення магії у мене немає ані часу, ані грошей. Я змиралася, що ніколи не відчуватиму магію на кінчиках пальців, не творитиму заклинань, не варитиму зілля, не проводитиму ритуали. Принаймні мені пощастило мати друга, який навчив мене всього, що сам умів. Тепер я знаю, як вибратися із цього сховища і прихопити все потрібне.

Я дістаю з-за пояса ніж і, прикусивши губу, розсікаю собі долоню. Від пронизливого болю паморочиться в голові. Усі думки займає тільки біль. Я тремчу.

Це триває надто довго. Моє тіло починає втрачати зв'язок зі свідомістю.

«Дихай, Абріелло. Треба дихати. Кисень не обмінюєш на хоробрість».

Спогад про мамин голос змушує мене різко втягнути повітря в легені. Та що це зі мною сьогодні? Зазвичай я терпиміша до крові й болю. Але сьогодні я голодна і виснажена — працювала весь день без перерви. Мене мучить спрага.

Часу обмаль.

Я занурюю палець у кров, що цебенить із моєї долоні, й обережно малюю контрзаклинання на рунах, висічених на порозі. Витираю закривавлену долоню об штани, оглядаю свою роботу і лише потім підводжусь.

Без вагань переступаю поріг. Одразу ж починаю малювати різноманітні символи і переконуюся, що мої руни діють. Увійшовши до сховища, я освітляю його зоряним черв'яком.

Сховище Крейтона Горста більше, ніж моя кімната. Уздовж стін тягнуться полиці, заставлені мішечками з раконами, прикрасами та блискучою зброєю. У мене аж руки сверблять забрати стільки, скільки зможу винести, але я цього не робитиму. Якщо дозволю почуттям взяти наді мною гору, Горст зрозуміє, що в сховищі хтось був. З іншого боку, це й так може трапитися. Раптом я недооцінюю цього п'яничку і він стежить за багатством, яке нажив, торгуючи насолодою і плоттю? Проте, якщо мені пощастить, він ніколи не дізнається, що хтось пробрався сюди повз його захисне заклинання.

Я знала, що Горст багатий, але не уявляла наскільки. На сутенерстві та продажі алкоголю можна нажити нічогенький капітал, але щоб *такий*? Я окинула поглядом полицки й помітила єдине пояснення такого достатку. Моя рука інстинктивно потягнулася до стосика пожиттевих контрактів, але я негайно відсмикнула її, щойно відчула магічний жар, що їх оточував.

Якби я могла переродитися, хотіла би стати в іншому житті могутньою чаклункою, хоча б для того, щоб знищувати такі контракти. Я б розплутала ті магичні вузли, що прив'язують ці невинні життя до таких паскуд, як Горст. Я зібрала всі свої сили і звільнила би стількох дівчат, скількох би встигла, перш ніж мене зловили і стратили б. Та я знаю, що не маю достатньо могутності, щоб розвіяти чари цих контрактів, тож лишаю їх на місці. Усе в мені аж кричить, що треба принаймні *спробувати*.

Ти не можеш урятувати їх.

Я змушую себе відійти від контрактів. Зосереджуюся на полицях і обираю найбільш захаращену, щоб зникнення мішечка помітили не відразу. Роззираюсь, шукаючи руни. Нічого. Горст мав би найняти мене, щоб навчила його як слід захищати свої скарби. Я знімаю один із мішечків і переглядаю вміст. Ракопів у ньому більш ніж достатньо для нашої оплати. Можливо, цього вистачить і на наступний місяць.

У Горста тут так багато грошей. Чи помітить він, якщо я заберу ще трохи?

Оглядаю полицки й обираю два більшенькі мішечки, сховані за зваленими в купу скарбами. Я знала, що Горст займається мерзенними справами, але такі багатства людина з Фейрскейпу може надбати, тільки якщо веде справи з фейрі. Щойно я це зрозуміла, контракти набули нового значення. Погано, звісно, що ті бідолахи змушені виконувати накази Горста, що все життя мають виплачувати йому немислимі відсотки. Та якщо в нього домовленості з фейрі, він може відправляти людей в інше королівство, де на них чекає вічне рабство. *Або й гірше.*

Усі контракти поділені на три стосики. Я не можу ризикувати й торкатися їх, але зазираю у кожен. *Якось я викуплю*